25/11/2020

“Φοβούμαστε να πάρουμε το αντίδωρο και να φιλήσουμε το χέρι του παπά!”

/ Ενορίες

“Ένα κάθε μήνα” εκ μέρους του Πρωτοπρεβυτέρου Βασιλείου Λ. Βασιλείου της Ενορίας Αγίου Νικολάου Σιάτιστας, όπου στο επίκαιρο κείμενό του (21 Νοεμβρίου) αναφέρει, μεταξύ άλλων:

“Φοβούμαστε να μπούμε στους ιερούς Ναούς, φοβούμαστε να προσκυνήσουμε τις άγιες εικόνες και τα άγια λείψανα, φοβούμαστε να πάρουμε τον αγιασμό, να αλειφθούμε με το άγιο λάδι του Ευχελαίου, φοβούμαστε να πάρουμε το αντίδωρο και να φιλήσουμε το χέρι του παπά, φοβούμαστε να κοινωνήσουμε το Σώμα και το Αίμα του Χριστού!!!

Μέχρι χθες πιστεύαμε ότι η Εκκλησία είναι οίκος του Θεού, όπου στον οποίο εισερχόμαστε και αισθανόμαστε ασφάλεια και γαλήνη, ότι ακουμπώντας τις άγιες εικόνες και άγια λείψανα παίρνουμε την χάρη του Θεού και τη γιατρειά, ότι με τα άγια μυστήρια εξαγιαζόμαστε και στην ψυχή και στο σώμα, ότι με την θεία κοινωνία θεωνόμαστε, αγιαζόμαστε, θεραπευόμαστε στην ψυχή και στο σώμα, ειρηνεύουμε, παίρνουμε δύναμη

και θάρρος για τη ζωή. Τώρα χάθηκαν αυτά; Ατόνισαν; Έσβησαν; Έγιναν επικίνδυνα; Πρέπει να περάσει ο κίνδυνος από τον φονικό κορωνοιό και μετά να επανέλθουμε στις Εκκλησίες και στα μυστήρια;

Αν δεν μπορεί ο Θεός και η Εκκλησία Του να μας διαφυλάξει, τότε να ψάξουμε να βρούμε άλλον Θεό. Μη γένοιτο! Ο Άγιος Τριαδικός Θεός είναι πραγματικά Δυνατός, Παντοδύναμος, όχι μόνο να μας φυλάξει από κάθε κακό ή να γιατρεύσει τους ασθενείς αλλά και να αναστήσει τους νεκρούς!”.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ:

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΙΣΑΝΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑΤΙΣΤΗΣ
ΕΝΟΡΙΑ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΙΑΤΙΣΤΑΣ

Νοέμβριος 2020

Ένα κάθε μήνα.

Κάποια ἡμέρα πῆγε ἕνας νομικός, ἕνας ἄνθρωπος πού γνώριζε πολύ καλά τό Νόμο τοῦ Θεοῦ, στόν Ἰησοῦ Χριστό μέ σκοπό νά τόν πειράξει, καί τοῦ εἶπε: «Διδάσκαλε, τί νά κάνω γιά νά κληρονομήσω τήν αἰώνια ζωή;» καί ὁ Ἰησοῦς τόν ρώτησε: «Τί εἶναι γραμμένο μέσα στό Νόμο;» Ἐκεῖνος ἀπάντησε: «Νά ἀγαπήσεις τόν Κύριο, τόν Θεό σου, μέ ὅλη τήν καρδιά σου καί μέ ὅλη τήν ψυχή σου καί μέ ὅλη τή δύναμή σου καί μέ ὅλη τή διάνοιά σου, καί νά ἀγαπήσεις τόν πλησίον σου ὅπως ἀγαπᾶς τόν ἑαυτό σου». Καί τοῦ ἀπαντᾶ ὁ Χριστός: «Πρᾶξε αὐτά πού λέει ὁ Νόμος καί θά ἀποκτήσεις τήν Αἰώνια Ζωή»!

Ἐνῶ τά γνώριζε καλά, δυσκολεύθηκε καί θέλησε νά δικαιολογηθεῖ, καί ρώτησε, «ποιός εἶναι ὁ πλησίον;» Τότε ὁ Ἰησοῦς ἔπλασε μία ὑπέροχη παραβολή, τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου, καί στό τέλος τοῦ εἶπε: «πήγαινε καί σύ νά κάνεις τά ἴδια, ὅπως ἔπραξε ἐκεῖνος ὁ Σαμαρείτης».

Πιθανότατα, ἐκεῖνος ὁ νομικός γύρισε τήν πλάτη του στόν Ἰησοῦ Χριστό καί ἀπομακρύνθηκε. Ἐπειδή οὔτε τό Θεό ἀγαποῦσε πραγματικά οὔτε τούς συνανθρώπους. Ἀγαποῦσε μόνο τόν ἑαυτό του! Τί κρίμα; Διακατεχόταν ἀπό τό πνεῦμα τοῦ ἱερέα καί τοῦ λευΐτη τῆς παραβολῆς τοῦ Ἰησοῦ, πού διέρχονταν ἀπό τόν δρόμο ὅπου βρισκόταν πεσμένος καί πληγωμένος ἀπό τούς ληστές, ἐκεῖνος ὁ διαβάτης. Κράτησαν ἀπόσταση... ἀπό τόν πληγωμένο!

Μήπως σήμερα κι ἐμεῖς, ἔχουμε μόνο τό ὄνομα «Χριστιανός»; Μήπως κρατοῦμε ἀπόσταση καί ἀπό τόν Θεό καί ἀπό τούς συνανθρώπους μας; Μήπως μᾶς ἔχουν

κάνει πλύση ἐγκεφάλου καί μᾶς ἔχουν πείσει ὅτι εἶναι ἐπικίνδυνοι; Ὁ Θεός καί οἱ ἄνθρωποι;

Φοβούμαστε νά μποῦμε στούς ἱερούς Ναούς, φοβούμαστε νά προσκυνήσουμε τίς ἅγιες εἰκόνες καί τά ἅγια λείψανα, φοβούμαστε νά πάρουμε τόν ἁγιασμό, νά ἀλειφθοῦμε μέ τό ἅγιο λάδι τοῦ Εὐχελαίου, φοβούμαστε νά πάρουμε τό ἀντίδωρο καί νά φιλήσουμε τό χέρι τοῦ παπᾶ, φοβούμαστε νά κοινωνήσουμε τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ!!!

Μέχρι χθές πιστεύαμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι οἶκος τοῦ Θεοῦ, ὅπου στόν ὁποῖο εἰσερχόμαστε καί αἰσθανόμαστε ἀσφάλεια καί γαλήνη, ὅτι ἀκουμπώντας τίς ἅγιες εἰκόνες καί ἅγια λείψανα παίρνουμε τήν χάρη τοῦ Θεοῦ καί τή γιατρειά, ὅτι μέ τά ἅγια μυστήρια ἐξαγιαζόμαστε καί στήν ψυχή καί στό σῶμα, ὅτι μέ τήν θεία κοινωνία θεωνόμαστε, ἁγιαζόμαστε, θεραπευόμαστε στήν ψυχή καί στό σῶμα, εἰρηνεύουμε, παίρνουμε δύναμη καί θάρρος γιά τή ζωή. Τώρα χάθηκαν αὐτά; Ἀτόνισαν; Ἔσβησαν; Ἔγιναν ἐπικίνδυνα; Πρέπει νά περάσει ὁ κίνδυνος ἀπό τόν φονικό κορωνοϊό καί μετά νά ἐπανέλθουμε στίς Ἐκκλησίες καί στά μυστήρια;

Ἄν δέν μπορεῖ ὁ Θεός καί ἡ Ἐκκλησία Του νά μᾶς διαφυλάξει, τότε νά ψάξουμε νά βροῦμε ἄλλον Θεό. Μή γένοιτο! Ὁ Ἅγιος Τριαδικός Θεός εἶναι πραγματικά Δυνατός, Παντοδύναμος, ὄχι μόνο νά μᾶς φυλάξει ἀπό κάθε κακό ἤ νά γιατρεύσει τούς ἀσθενεῖς ἀλλά καί νά ἀναστήσει τούς νεκρούς!

Λέμε ὅτι εἴμαστε «χριστιανοί», ἀλλά φοβούμαστε νά πλησιάσουμε τούς διπλανούς μας, τούς συνανθρώπους μας. Φοβούμαστε νά πιάσουμε τό χέρι τους, νά τό σφίξουμε, νά ἀγκαλιάσουμε τά παιδιά μας ἤ τούς γονεῖς μας. Σταματήσαμε νά ἐπισκεπτόμαστε τά σπίτια τῶν παιδιῶν μας, τῶν συγγενῶν, τῶν φίλων, τῶν γειτόνων, αὐτῶν πού ἔχουν ἀνάγκη...

Γίναμε ξένοι καί ἀπόμακροι μέ ὅλους. Ὁ ἄλλος εἶναι ὁ φόβος καί ὁ τρόμος μας. Εἶναι ὁ ἐχθρός μας ὁ ἐπικίνδυνος. Ἔχει ἐξαφανισθεῖ ἡ ἔννοια τοῦ «πλησίον», κρατοῦμε ἀποστάσεις ἀσφαλείας! Παγώσαμε, ἔσβησε ἡ φωτιά τῆς ἀγάπης. Τό προεῖπε ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός γιά τούς ἀνθρώπους τῶν ἐσχάτων. «Τότε... ἀλλήλους παραδώσουσι καί μισήσουσιν ἀλλήλους... καί διά τό πληθυνθῆναι τήν ἀνομίαν ψυγήσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν».

Ἀγαποῦμε, δυστυχῶς, μόνο τόν ἑαυτό μας, καί τόν προσέχουμε, καί τόν φυλάγουμε μήν πάθει τίποτα. Ἀπό ἀρκετά χρόνια ἔχουμε ἀναπτύξει τόν ἐγωκεντρισμό, τή φιλαυτία καί τόν φιλοτομαρισμό. Ἁπλῶς τώρα ἦρθε ἡ ὥρα νά τό δείξουμε, νά τό φανερώσουμε, συνολικά πλέον ὡς κοινωνία. Δέν πλησιάζουμε τόν ἄλλον οὔτε τόν ἀφήνουμε νά μᾶς πλησιάσει, προφασιζόμενοι τήν ἀγάπη πού ἔχουμε γι’ αὐτόν, καί

ὅτι μέ τή στάση μας αὐτή θέλουμε νά τόν προστατεύσουμε. Ὅταν ὅμως συμπεριφερόμαστε κατ’ αὐτόν τόν τρόπο, ἁπλά φανερώνουμε τίς φοβίες μας, μήπως ἀρρωστήσουμε, μήπως πεθάνουμε. Φανερώνουμε καί τό μέγεθος τῆς πίστεώς μας πρός τόν ἀληθινό Θεό. Φανερώνουμε καί τήν πίστη μας στήν παντοδυναμία καί προστασία τῆς κοσμικῆς ἰατρικῆς.

Ἡ μεταδοτική αὐτή ἀσθένεια μᾶς ἀναγκάζει νά λαμβάνουμε κάποιες προφυλάξεις. Κανείς δέν τό ἀρνεῖται. Νά λάβουμε αὐτές τίς προφυλάξεις. Νά δείξουμε, ὅμως, ἔμπρακτα τήν ἀγάπη, τήν ὁποία λέμε ὅτι ἔχουμε. Εἶναι μεγάλη ἀναλγησία καί σκληρότητα. Ἀφήσαμε δεκάδες χιλιάδες ἀνθρώπους μόνους, κλεισμένους μέσα στό σπίτι τους, ἀβοήθητους. Δέν εἶναι ἄρρωστοι, ἁπλῶς εἶναι κλεισμένοι στό σπίτι καί φοβισμένοι. Πήγαμε νά τούς ἐπισκεφθοῦμε; Ἐμεῖς, ὅσοι δέν εἴμαστε ἄρρωστοι. Πήγαμε νά τούς ποῦμε μία «καλημέρα», ἕνα «πῶς εἶσαι;» «πῶς τά περνᾶς;», «ἔχεις κάποια ἀνάγκη;» Πήγαμε νά βάλουμε τό χέρι στήν τσέπη μας καί νά ἐνισχύσουμε ὅσους ἔμειναν ἄνεργοι, ὅσους δέν ἔχουν κανένα εἰσόδημα, ὅσους πρέπει νά πᾶνε στό γιατρό, στό νοσοκομεῖο, γιά ἄλλες ἀσθένειες. Πήγαμε νά δώσουμε λίγα τρόφιμα, λίγα καύσιμα, ἕνα ροῦχο; Πήγαμε νά τούς βοηθήσουμε γιά κάποια ὁποιαδήποτε ἄλλη ἀνάγκη τους; Δέν ζητοῦν μόνο εἴδη ἐπιβιώσεως. Θέλουν καί τήν παρουσία ἑνός ἄλλου ἀνθρώπου νά τούς ἀκούσει. Νά ποῦν δυό λόγια, νά ποῦν τόν καημό τους, τά βάσανά τους. Ἔφθασαν νά ἔχουν ψυχολογικά προβλήματα καί θέλουν βοήθεια. Τούς τήν προσφέρουμε;

Ἄν ποτέ τύχει νά φθάσουμε κι ἐμεῖς σ’ αὐτήν τήν κατάσταση, τότε σηκώνουμε φωνή καί βρίζουμε τούς «ἄλλους», πού δέ μᾶς συντρέχουν, πού δέν μᾶς συμπαρίστανται. Εἶναι σκληρή καί ἀδήριτη ἡ ἀλήθεια: Αὐτοί πού δέν ἔχουν σήμερα, μπορεῖ νά εἶχαν κάποτε καί αὐτοί πού ἔχουν σήμερα, δέν εἶναι σίγουρο ὅτι θά ἔχουν κι αὔριο. Ὁ πνευματικός νόμος τοῦ Θεοῦ μᾶς τό ἐπαναλαμβάνει, χιλιάδες χρόνια τώρα: «Πλούσιοι ἐπτώχευσαν καί ἐπείνασαν, οἱ δέ ἐκζητοῦντες τόν Κύριον, οὐκ ἐλαττωθήσονται παντός ἀγαθοῦ»!

Ἔχεις σήμερα; Δεῖξε τήν ἀγάπη σου!

Μπορεῖς σήμερα; Κᾶνε πράξη τήν ἀγάπη σου. Μήν ἀποστασιοποιεῖσαι ἀπό τόν πονεμένο συνάνθρωπό σου, ἀδιαφορώντας γιά τή δύσκολη, μοναχική του κατάσταση.

Τό κακό, ἡ πείνα, ἡ ἀρρώστια, ἡ φτώχεια, ἡ μοναξιά, εἶναι πολύ πιθανό νά ἔλθει ἡ στιγμή πού θά χτυπήσουν καί τήν πόρτα μας. Θά εἴμαστε ἕτοιμοι; Προετοιμασμένοι; Δυνατοί; Ὁ Θεός εἶναι δίκαιος, καί ἀποδίδει τό δίκαιο. Ἤ ἐδῶ στή γῆ ἤ, ἀλίμονο, στήν αἰωνιότητα, μετά τό γεγονός τοῦ θανάτου μας. Καί εἶναι «φοβερόν τό νά πέσουμε στά χέρια τοῦ δίκαιου καί ζωντανοῦ Θεοῦ» (Ἑβρ. Ι΄ 31)

Ἐδῶ, σ' αὐτόν τόν κόσμο, ὅσο καιρό ζήσουμε, νά μή μᾶς διαφεύγει κάτι σπουδαῖο καί σοβαρό: «Δέν εἴμαστε οὔτε οἱ ἔχοντες οὔτε οἱ κατέχοντες. Εἴμαστε οἱ διαχειριστές ὅλων ὅσων μᾶς χάρισε ὁ Θεός. Ἐφ' ὅσον ὅ, τι ἔχουμε μᾶς εἶναι δῶρο Θεοῦ, χάρισμα Θεοῦ, τότε θά μᾶς ζητηθεῖ λόγος. Τί κάναμε, πῶς διαχειριστήκαμε ὅλα αὐτά πού μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός;

Εἶναι γνωστό ὅτι, ἡ προβολή τῆς ἀγάπης μας πρός τό συνάνθρωπο, πηγάζει ἀπό τό πόσο ἀγαποῦμε τόν Θεό. Νά γνωρίζουμε, ἐπίσης, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού δέν γνωρίζει τόν ἀληθινό Θεό, εἶναι ἀδύνατον νά ἀγαπήσει τόν Θεό. Ἀλλά, ἄν δέν ἀγαπήσει τόν Θεό, πῶς θά ἀγαπήσει τόν θεῖο λόγο Του, πού λέει: «νά ἀγαπᾶς τόν πλησίον σου ὅπως καί τόν ἑαυτό σου»;

Οἱ ἄνθρωποι ὅταν ἔχουν ἐξουσία καί δύναμη μποροῦν νά φυλακίσουν τά σώματά μας. Ἀγνοοῦν, ἴσως ὅτι, δέν μποροῦν νά φυλακίσουν τήν ψυχή μας, τόν νοῦ μας, τήν καρδιά μας, τήν ἀγάπη μας. Δέν ὑπάρχει τίποτα πιό δυνατό καί πιό δημιουργικό ἀπό τήν ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἐφευρετική καί ἀήττητη. Δέν ὑπάρχουν ἐμπόδια στήν ἀγάπη! Βρίσκει ποικίλους καί ἔξυπνους τρόπους γιά νά ἐκφραστεῖ.

Μ' αὐτούς τούς τρόπους, βοηθᾶ τούς ἀνθρώπους, πού ἀγαπᾶ.

Μ' αὐτούς τούς τρόπους, κατέχει καί τόν Θεό, πού ἀγαπᾶ, καί ζεῖ μαζί Του στήν Αἰώνια Βασιλεία!

Μέ πολλή τήν ἐν Χριστῷ ἀγάπη,

σέ ὅλους ἐκείνους πού ἀγαποῦν τόν Ἅγιο Τριαδικό Θεό μας

καί τούς συνανθρώπους μας.

ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Λ. Βασιλείου